In beweging...

Op de fiets kom ik bij de hovenier vandaan. We hebben een heel leuk plannetje bedacht voor de voortuin. "Dan zou daar in jouw tuinontwerp een ornament mooi kunnen staan", zei hij. Ik peins: een ornament, een ornament… Wat zou dat dan kunnen zijn? Ik zie een halve bol op een soort sokkel met daarin witte bloemetjes voor me. Thuis gekomen leg ik de ideeën allemaal voor aan Jos. Hij is enthousiast over het plan en zegt: "Kun je niet zelf wat maken als ornament?" Oh… uh… ja… dat valt te proberen. Zeven maanden later halen we het beeld dat ik gemaakt heb op. De bronsgieter in Friesland had het klaar. Een vrouw, omhoog kijkend, met de handen verwachtend voor zich geopend.

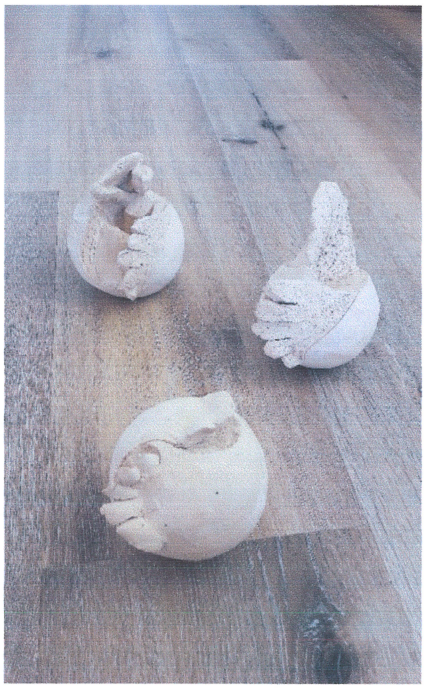

Rechtop. Op eigen voeten. Het vervolg op drie bollen die ik vijfentwintig jaar geleden geboetseerd heb van witte chamotte-klei. Uit die bollen komt een vrouw tevoorschijn. Liefde van God en van mensen geeft gestalte aan wat verborgen is. Daarom: 'Ontvangend leven'.

"Maar ze geeft ook."

Tot zover Jannie. Met haar beelden en in haar woorden. Maar doe ik er eigenlijk wel goed aan om allebei in te brengen? Zonder nadere toelichting spreekt immers de kracht van het kunstwerk op zich.

Natuurlijk, er hoeft misschien niks op tegen te zijn om iets over de ontstaansgeschiedenis van een beeld te weten. Of wat te lezen over de beleving van de kunstenaar en de betekenis die zij zelf geeft aan haar werk. Maar het heeft een risico. Want er gaat altijd iets verloren. De onbevangenheid van de eigen blik. Die eerste indruk. Dat wat je in één oogopslag opvalt, dat is door erover te lezen al ingekaderd. En helaas, woorden kunnen beelden benadelen of zelfs stuk maken, afbreken. In elk geval verhindert een 'beschouwing over' al snel het 'schouwen van'. Terwijl het dáár met een beeld juist om gaat. Kunst spelt niet uit, maar laat zien. En voor dat zien heb je jouw verbeelding nodig. Wat zie *ik* hier? Wat doet dit *mij*? Los van de intentie van de maker kunnen dan eigen ontdekkingen tevoorschijn komen. Zo liet een vriendin zich onlangs iets ontvallen, nog voordat het beeld met onderschrift geplaatst was. Ze zag de vrouw in brons voor het eerst, hoorde dat die de naam 'Ontvangend leven' zou krijgen, maar gaf direct als reactie: "Maar ze geeft ook." Prachtig, dat ze dat erin ziet!

Toch iets van een gewetensvraag

Heb je enig idee hoe lang je naar de eerste foto hebt gekeken, voordat je dit A-4-tje om sloeg (of door scrolde naar bovenstaande tekst)? Hoeveel seconden schat je? Als je tot nu toe alles hierboven gelezen hebt, vroeg dat zo'n 4 minuten van jouw aandacht. Staat dat in verhouding tot onbevangen kijken naar enkel het bronzen beeld? Doe eens een gooi.

Ik hoop dat het beeld qua impact heeft gewonnen van deze tekst. Want daar draait het uiteindelijk om. Gelukkig is Jannies beeld altijd in het voordeel, want dat krijgt herkansingen. Een blaadje als dit gaat gauw verloren, maar deze vrouw blijft staan. Dus wie ons bezoekt of alleen even langs Hertespoor 55 gaat, die leest niet wat Jannie en ik hier schrijven, maar kan er elke keer een onbevangen blik op werpen. En uiteraard, wie wil mag het ook vanuit verschillende invalshoeken komen bekijken. Ons voetpad is vrij te betreden, kom gerust verder. Desgewenst kun je in Jannies atelier een breed scala ander werk van haar zien: naast beelden ook aquarellen, art-quilts, collages en pentekeningen.